

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Živělou, advokátem se sídlem Puškinova 5, Vyškov, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2008, čj. JMK 32343/2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2009, čj. 57 Ca 47/2008 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce se domáhal žalobou podanou u Krajského soudu v Brně zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 24. 4. 2008, čj. JMK 32343/2008, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Komise k projednávání přestupků města Vyškova (dále jen „Komise“) ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. MV 48227/2007 OSVV. Tímto usnesením Komise rozhodla podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o vyloučení žalobce z účastenství v řízení ve věci přestupku M. I. proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), čj. KPP 427,428,429,435,438/2007.

II.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 11. 2. 2009, čj. 57 Ca 47/2008 - 24, zamítl. Uvedl, že v posuzované věci by žalobce mohl být účastníkem řízení o přestupku M. I. pouze podle § 72 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tedy pokud by byl poškozeným a uplatňoval by náhradu majetkové škody způsobené přestupkem. Podle

krajského soudu „bylo prokázáno, že A. H. jednáním M. I. přelepováním lepicí páskou světelného čidla a kamery ve dnech 19. 9. 2007 až 27. 9. 2007 žádná škoda nevznikla, neboť v tomto období přelepování kamery a čidla nedošlo k poškození ani rozbití kamery, a to, co A. H. označuje za škodu v souvislosti s přelepováním světelného čidla a kamery v uvedených dnech, tedy zaplacení částky 3.570,- Kč za hlídání domu č. 44 na M. n., ve V. bezpečnostní agenturou z důvodu toho, zda není kamera v domě přelepována, není majetkovou škodou. Žalobce si platí z důvodu preventivních bezpečností agenturu. Toto preventivní opatření A. H. zvolil k ochraně svého majetku“. Soud uzavřel, že žalobci nebyla přestupkem způsobena majetková škoda přestupkem, kterého by se dopustil M. I. a správní orgány rozhodly správně, když dovodily, že žalobce není účastníkem daného řízení o přestupku.

III.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Namítl, že se krajský soud nevypořádal s námitkami, které žalobce uplatnil při veřejném jednání dne 14. 1. a 4. 2. 2009 ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 57 Ca 50/2009, kdy byla projednávána stejná žaloba, ale ve vztahu k jinému časovému rozpětí.

Stěžovatel dále uvedl, že v důsledku nezákonností M. I. a úřadů (které podle stěžovatele nedokázaly M. I. zakázat přelepování kamery) jsou peníze vynaložené na bezpečnostní agenturu škodou ve smyslu přestupkového a trestního zákona. Jsou to peníze vynaložené na ochranu veřejného práva a občanů, neboť odpovědné úřady selhaly a stěžovatel byl nucen využít služeb bezpečností agentury k ochraně především zdraví občanů, ve spojení s článkem 23 Listiny základních práv a svobod.

Dále stěžovatel namítal nicotnost tvrzení soudu „Žalobce si platí z důvodů preventivních bezpečností agenturu. Toto preventivní opatření A. H. zvolil k ochraně majetku.“, neboť soud nespecifikoval, kterého jeho majetku se to má týkat. V tomto směru stěžovatel zdůraznil, že si zvláště platí i zabezpečení provozovny ve stejném objektu.

K části odůvodnění rozsudku krajského soudu, kde soud na základě rekapitulace sporů mezi žalobcem a M. I. dokumentuje, že „mezi žalobcem a M. I. jsou velmi špatné osobní vztahy, a to již velmi dlouhou dobu“, stěžovatel uvedl, „že tento obsáhlý text nemá k projednávání žalobě důkazní hodnotu, proto namítá jeho nedůvodnost k projednávání věci a nicotnost tohoto tvrzení“.

Stěžovatel dále uvedl, že nebyl poučen ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., a tím byl zkrácen na svých základních právech zaručených podle Úmluvy o lidských právech v článku 6 (právo na spravedlivý proces). Krajský soud podle něj porušil také článek 17 Úmluvy o lidských právech.

IV.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Podstatou sporu je posouzení otázky, zda stěžovatelem uplatněné náklady na bezpečnostní agenturu lze považovat za „majetkovou škodu způsobenou přestupkem“ ve smyslu § 70 odst. 1 zákona o přestupcích. Od ní se potom podle § 72 zákona o přestupcích odvíjí postavení stěžovatele v řízení o přestupku.

Náhrada škody je obecně nárokem, o kterém rozhodují civilní soudy. Ustanovení § 70 zákona o přestupcích umožňuje projednání náhrady škody již v rámci řízení o přestupku, jímž byla škoda způsobena. Škodou ve smyslu zákona o přestupcích je na rozdíl od trestního řízení (srov. § 43 odst. 1 trestního řádu) pouze škoda majetková. Majetkovou škodou se rozumí újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná v penězích (srov. Červený, Z., Šlauf, V., Tauber, M. *Přestupkové právo. Komentář k zákonu o přestupcích včetně souvisejících předpisů*. 16. vyd., Praha : Linde, 2009, s. 153 a násl.). Obecnými předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu jsou protiprávní úkon, škoda, a příčinná souvislost mezi protiprávním úkonem a škodou (k tomu blíže viz Fiala, J. a kol. *Občanské právo hmotné*. 3. vyd. Brno : Doplněk, 2002, s. 346 násl.). Mají-li být náklady uplatněné stěžovatelem považovány za škodu, musí být naplněny všechny výše uvedené předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu a navíc musí být škoda způsobena přestupkem.

V posuzované věci protiprávní jednání M. I. obviněného z přestupku spočívalo v přelepování kamery a čidla osvětlení chodby, aby zamezil jejich fungování. Tyto předměty však, jak uvedl i krajský soud, nebyly jednáním obviněného z přestupku poškozeny. Stěžovatel si na základě svého rozhodnutí zajistil kontrolu bezpečnostní kamery bezpečnostní agenturou. Toto opatření je ovšem způsobem ochrany majetku stěžovatele zaměřeným do budoucna, které si hradí z preventivních důvodů, aby zajistil ostrahu svého objektu. Náklady na kontrolu bezpečnostní kamery (důkaz č. 9 přiložený k žalobě stěžovatele ze dne 5. 7. 2008, č. listu 10), ovšem nelze považovat za škodu, která vznikla v bezprostřední souvislosti s jednáním obviněného z přestupku. Nejvyšší správní soud v souladu s krajským soudem uzavřel, že náklady uplatněné stěžovatelem nelze považovat za „majetkovou škodu způsobenou přestupkem“ ve smyslu § 70 odst. 1 a § 72 písm. b) zákona o přestupcích.

Námítku stěžovatele, že krajský soud v tvrzení „Žalobce si platí z důvodů preventivních bezpečnostní agenturu. Toto preventivní opatření A. H. zvolil k ochraně svého majetku.“ nespécifikoval, jakého majetku se ochrana týká, Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou. Krajský soud majetek stěžovatele „specifikuje“ v jedné z předchozích vět daného odstavce odůvodnění rozsudku. Zde uvádí, že stěžovatel požaduje „zaplacení částky 3 570,- Kč ze hlídání domu č. 44 na M. n. ve V. bezpečnostní agenturou z důvodu toho, zda není kamera v domě přelepována“. Tím je dostatečně určen majetek, kterého se dané tvrzení krajského soudu týká.

Dále se krajský soud podle stěžovatele nevypořádal s námitkami uplatněnými u jednání ve dnech 14. 1. a 4. 2. 2009 ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 57 Ca 50/2009. Krajský soud se však v odůvodnění svého rozhodnutí nemohl vypořádat s

námitkami, které stěžovatel uplatnil v jiném řízení. Nejvyšší správní soud se nemohl námitkami věcně zabývat, neboť se jedná o nové skutečnosti, které stěžovatel uplatnil až v řízení o kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

K námitce stěžovatele, že nebyl poučen ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí, že poučení žalobce je založeno ve spise na čl. 19, včetně dodejky prokazující doručení. Námitka proto není důvodná.

Konečně stěžovatel namítl, že krajský soud svými závěry o vztahu stěžovatele a obviněného z přestupku překročil předmět řízení. Tomu lze přisvědčit. Předmětem řízení byl přezkum rozhodnutí žalovaného o vyloučení stěžovatele z řízení o přestupku. Namítané závěry krajského soudu nemají k předmětu řízení před krajským soudem bezprostřední vztah. Tato skutečnost však nemohla mít vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu.

Kasační stížnost není důvodná, proto ji Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. září 2009

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu